

Valby d. 02 januar 2012

Optjening af ret til børnefamilieydelse og børnetilskud

Formålet med denne henvendelse til skatteudvalget er at gøre udvalget og regeringen opmærksom på, at det princip om optjening af ret til børnefamilieydelse og børnetilskud, som blev indført med lov nr. 1609 af 22/12/2010, efter alt at dømme er i strid med Danmarks forpligtelser som medlem af EU. I bemærkningerne til lovforslaget er der om forholdet til EU-retten anført følgende:

"EU-domstolen har i en række sager om unionsborgeres adgang til sociale ydelser anerkendt, at en medlemsstat kan stille krav om, at den pågældende borger har en vis tilknytning til staten som betingelse for at kunne opnå den pågældende sociale ydelse. Et bopælskrav på 2 år som dokumentation for den faktiske tilknytning til det danske samfund, og hvorefter ydelsen optjenes halvårligt, må anses som egnet og nødvendigt for at opfylde hensynet hertil."

Problemet er, at Skatteministeriet tilsyneladende under den meget hastige udformning af lovforslaget efter afslutningen af finanslovsforhandlingerne i 2010 har overset, at unionsborgernes ret til fri bevægelighed siden 2006 har været reguleret af direktiv 2004/38 EF også kaldet Opholdsdirektivet. Og at man i dette direktiv netop begrænser medlemslandenes mulighed for at stille krav om, at den pågældende borger havde en vis tilknytning til medlemsstaten som betingelse for at kunne opnå en given sociale ydelse. I opholdsdirektivet er der anført følgende i artikel 24 omkring ligebehandling:

"1. Med forbehold af specifikke bestemmelser, der udtrykkeligt fremgår af traktaten og den afledte ret, anvendes traktatens bestemmelser uden forskelsbehandling på alle unionsborgere, der i henhold til dette direktiv opholder sig i værtsmedlemsstaten, og på værtsmedlemsstatens egne statsborgere. Denne ligebehandling gælder også familiemedlemmer, der ikke er statsborgere i en medlemsstat, men som har ret til ophold eller ret til tidsubegrænset ophold.

2. Uanset stk. 1 er værtsmedlemsstaten ikke forpligtet til at tillægge ret til sociale ydelser i de første tre måneder af et ophold eller eventuelt i den længere periode, der er omhandlet i artikel 14, stk. 4, litra b), eller til, forud for erhvervelse af ret til tidsubegrænset ophold, at yde studiestøtte, herunder støtte til erhvervsuddannelse, i form af stipendier eller lån, til andre personer end arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og personer, der har bevaret denne status, samt deres familiemedlemmer."

Under Folketingets behandling af lovforslaget stillede Nick Hækkerup (S) flere spørgsmål til daværende skatteminister Troels Lund Poulsen (V) herunder om lovforslagets forhold til EU-retten. I svaret på spørgsmål 4 uddyber den daværende skatteminister lovforslagets bemærkninger om EU-retten ved at henvise til EU-domstolens kendelser i sagerne C-158/07, Förster og C-209/03, Bidar.

Sagen er imidlertid den, at begge disse sager handler om studiestøtte, og begge sager vedrører desuden forhold fra før, Opholdsdirektivet trådte i kraft i 2006.

Når man i Opholdsdirektivets artikel 24 har indarbejdet en specifik undtagelse fra det generelle ligebehandlingsprincip omkring studiestøtte, så er det vel netop på baggrund af den praksis, som de to nævnte domme var udtryk for. Og dermed er det indlysende forkert, når Skatteministeriet i sit lovforslag påstod, at man kan anvende de to domme som argument for, at det også efter indførelsen af Opholdsdirektivet er tilladt for EU's medlemslande at stille frit formulerede krav om, at vandrede unionsborgere skal have en vis tilknytning til opholdslandet, før de kan modtage en social ydelse, som ikke har noget med uddannelsesstøtte at gøre.

Formuleringen i Opholdsdirektivets artikel 24, stk. 2 skal givetvis forstås som en **udtømmende** liste over den forskelsbehandling, som det er tilladt at udsætte de vandrede unionsborgere for, og hele formålet med artikel 24 - som med Opholdsdirektivet i øvrigt - var netop at sikre en mere ensartet behandling af de vandrede unionsborgere i de enkelte medlemslande for dermed at fjerne hindringer for den fri bevægelighed. Og den tilknytning, som man med Opholdsdirektivet blev enige om, at det var rimeligt, at medlemslandene kunne forlange, var altså:

- Erhvervelse af ret til tidsubegrænset ophold eller alternativt status som arbejdstager eller familiemedlem til en arbejdstager som betingelse for modtagelse af uddannelsesstøtte
- 3 måneders ophold som betingelse for modtagelse af sociale ydelser i øvrigt

De optjeningsprincipper, der blev indført med lov nr. 1609 af 22/12/2010, falder ikke ind under nogen af undtagelsesbestemmelserne i artikel 24, stk. 2, og er derfor med meget stor sikkerhed i strid med Opholdsdirektivets bestemmelser. Og derfor vil vi med denne henvendelse opfordre regeringen til hurtigst muligt at fremsætte et lovforslag, der retter op på forholdet, og bringer dansk lovgivning i overensstemmelse med EU-retten på dette punkt.

Vi vil samtidig opfordre til, at dette sker ved at afskaffe de nævnte optjeningsprincipper helt og ikke kun ved at fritage unionsborgere fra dem. Udgiften ved at have børn bliver ikke lavere af, at man har boet i Danmark i mindre end 2 ud af de sidste 10 år, og ydelser som denne kan i modsætning til pension ikke tjenes op og herefter tages med fra det ene land til det andet.

Uanset hvilket land en person har boet i, før han/hun flyttede til Danmark, virker ordningen derfor som en uretfærdig og fuldstændig usaglig særskat på personer, der bevæger sig over landegrænser. Og den vil bla. komme til at ramme dansk-udenlandske familier, hvor den udenlandske ægtefælle medbringer børn fra et tidligere forhold til Danmark, hvilket er årsagen til, at vi som interesseorganisation for binationale familier går ind i sagen.

Med venlig hilsen,

på vegne af Ægteskab Uden Grænser
Lars Kyhnau Hansen
Vigerslevvej 142, 3 tv
2500 Valby